

למצות ת"ת וכמו שכיוון בשאר הפרשיות שקרא מ"מ לא מהני ולא יצא למ"ד מצ"כ עד שיתכוון לצאת מ"ע דק"ש.

ואפשר דלכך נקטה מתני' דהיה קורא בתורה ולכא"י קשה דהו"ל למיתני דצריך לכון בק"ש לצאת יד"ח מ"ע דק"ש ואנן ידעינן דלפי"ז קורא בתורה ולא נתכוון לצאת לא יצא ומ"ט נקט תנא דהיה קורא בתורה, ולמש"כ מיושב דהו"א דבקורא בתורה סגי במכוין לשם מצות ת"ת גרידא, והא דתנן דצריך להתכוון לצאת מ"ע דק"ש איירי באין מכוין לשם מצות ת"ת קמ"ל דאפי' בקורא בתורה לא יצא, ויעויין רמב"ן ריש ברכות דיסוד מצות ק"ש היינו מצות ת"ת דפרשה זו, ואפ"ה מבר' דאם לא כיוון לבו לצאת מ"ע דק"ש לא יצא, ולרבה דמצות אצ"כ ומתני' בקורא להגיה ניחא דנקטה מתני' דהיה קורא בתורה דבזה משכח"ל קורא להגיה - לשון מתני' היה קורא בתורה קצ"ע דמשמע דקורא לשם לימוד ולא לשם הגהה דבהגהה ל"ש לומר היה קורא בתורה, ויש ליישב לפי"ז דלכך נקטה מתני' בגוונא דהיה קורא בתורה לאשמעינן דלא איירי בקורא להגיה וזה למ"ד מצ"כ.

שם בקורא להגיה, ה"ה בקורא לשם לימוד התורה ואין מדקדק בנקודות ופעמים מחסיר תיבות, ואורחא דמילתא נקטינן דבקורא להגיה משכח"ל כן אבל בקורא לשם לימוד לא משכח"ל כ"כ דאין מדקדק בנקודות ומחסיר תיבות.

(ו) **השובת** בשבת וכיו"ט ממלאכה ואין יודע שהיום שבת תליא בפלוגתא דמצ"כ, דאם צ"כ לא קיים עשה דשבתון ורק למ"ד אצ"כ קיים, ואפשר דבעשה דשבתון לכו"ע א"צ כונה דרצון התורה במצוה זו שלא יעשה מלאכה אלא ישבות ממלאכתו וכיון דשבת ונעשית רצון התורה שפיר קיים המצוה משא"כ במצוה חיובית לתקוע שופר ולאכול מצה וכדו' בזה אם לא נתכוון לשם מצוה הר"ז כלא עשה כלום, אבל בכל המצוות עשה שאין בהם מעשה ל"ש לומר דאיכא חסרון דמצות צ"כ כיון דתוכנם שלא לעשות כלום ונתקיימה רצון התורה, ולאידך גיסא דגם בזה צריך כונה לשבות משום מצות ה' אבל בשובת משום דאין לו כח לעשות מלאכה ולא משום מצות המלך הוי חסרון בעיקר המצוה ולא קיים עשה דשבתון, [ולפי"ז קרבן עולה דמכפר על עשה מכפר אף על עשה דשבתון בשבת לאו משום מצות המלך ואפשר דא"צ כפרה כיון דבמצאות לא עבר על העשה, ואמנם לא קיים העשה אבל גם לא עבר עליו ולכך לא שייך כפרה דעולה בזה, ועיי' לעיל ס"ק ד' וצ"ע], וצ"ע.

(ז) **סוכה ב' א'** אמר רבה וכו' עד כ' אמה אדם יודע שהוא דר בסוכה למעלה מכ' אמה אין אדם יודע שהוא דר בסוכה, יל"ע אי מוכח מכאן דבסוכה לכו"ע מצות צריכות כונה דאי נימא דא"צ כונה אף במצות סוכה, א"כ בשביל מה צריך לידע שדר בסוכה והרי אף אם אין יודע שפיר דמי ואף במכוין לשם צל בעלמא ולא לשם מצות סוכה יצא וא"כ מ"ט אמרה תורה לעשות פחות מכ' ועיין רש"י שם דיסוד דברי רבה דכתיב ידעו כי צויתי לישב בסוכה ומבר' דבסוכה אמרה תורה דצריך לידע שה' צוה

לישב בה, ואין לפרש דצריך לעשות סוכה שאפשר לידע בה שה' ציווה לישב בה ואין הכונה דהיושב אמנם צריך לידע, דמה סברא בזה דאם אין היושב צריך לידע א"כ בשביל מה אמרה תורה לעשות סוכה באופן שיוכל לידע אם ירצה, והרי שפיר יצא יד"ח אף באין יודע, והנה ברא"ש גרס ברי"ה דרבה קאמר דתוקע לשיר יצא וכן הגי' ברש"י ברכות י"ג, ויל"ע דהוי סתירה מרבה ארבה, ונראה מזה דבסוכה מודה רבה דצריך כונה כיון דכתיב למען ידעו והוי גזה"כ מיוחדת בסוכה ולא כן בכל המצוות, וצ"ע.

(ח) **ר"ה כ"ח ב' ת"ש** היה עובר אחורי ביהכ"נ או שהיה ביתו סמוך לביהכ"נ ושמע קול שופר או קול מגילה, הו"מ למיתני היה עומד אחורי ביהכ"נ אלא אורחא דמילתא נקט דבעובר משכח"ל הנידון דכונה לצאת או שסבור דחמור בעלמא הוא, ויל"ע איך יתכן בעובר אחורי ביהכ"נ לשמוע את כל המגילה, ובתוספתא פ"ב הלכה ה' תניא רועה שהרכיב את צאנו אחורי ביהכ"נ וניחא לפי"ז דיכול לשמוע את כל המגילה, אבל לגי' מתני' דהיה עובר אחורי ביהכ"נ צ"ע, ויל"פ דכבר שמע את רוב המגילה והחסיר כמה פסוקים בסופה, ואפשר דמתני' שנתה בקיצור ומשום שופר, ובמגילה מתפרש ברועה שהרכיב צאנו, א"נ קול מגילה קאי אביתו סמוך לביהכ"נ ולא קאי ארישא דהיה עובר אחורי ביהכ"נ.

שם או שהיה ביתו סמוך לביהכ"נ, הא דלא נקט או שהיה ביתו אחורי ביהכ"נ כיון דמשכח"ל בביתו מן הצדדים או לפני ביהכ"נ, ומיהו קשה מ"ט נקט דהיה עובר אחורי ביהכ"נ והו"ל למימר היה עובר על יד ביהכ"נ או סמוך לביהכ"נ.

שם סבור חמור בעלמא הוא, יל"ע הא ניחא בקול שופר יכול לחשוב דהוי קול נעירת החמור אבל במגילה אם חושב דהוי קול חמור א"כ אין שומע שום מילה ואטו מתני' צריכה לאשמעינן דמי שלא שמע המגילה לא יצא ואם שומע כל תיבה ותיבה א"כ מה שייך לומר דסבור דחמור בעלמא הוא, וצ"ע, ועיי' לקמן ס"ק כ"ט.

יל"ע למ"ד מצ"כ מה צריך תרי משניות דצריך כונה חד בק"ש וחד במגילה ושופר וסגי בחדא מינייהו, ונראה דקמ"ל בשופר דאף דהוי מצוה מדברי קבלה ולא מדאורי' אפ"ה צריך כונה וה"ה בכל מצוות דרבנן, ואגב מגילה נקט שופר ואי הוי אשמעינן רק הני תרתי הו"א דבק"ש לא בעי כוונה, וסגי במכוין לשם ת"ת קמ"ל, ואי הוי תני בק"ש הו"א דבשופר לא בעי כונה דדוקא בק"ש דהיא קבלת עומ"ש צריך כונה לצאת יד"ח קמ"ל, א"נ כמש"כ לעיל דהו"א דבמצוה דרבנן לא בעי כונה ואגב מגילה נקט שופר.

ול"מ"ד מצאצ"כ, במתני' דברכות אשמעינן דקורא להגיה והחסיר תיבות ולא קרא בנקודתה לא יצא וכאן אשמעינן דבסבור חמור בעלמא הוא לא יצא.

שם סבור חמור בעלמא הוא, יל"ע איך הדין במסופק אם הוא קול נעירת חמור או קול שופר ואין מכוון לצאת יד"ח כלל אי יצא למ"ד מצות אצ"כ או"ד כיון דמסופק שמא הוי קול חמור לא יצא בתורת ודאי, וצ"ע.